

NICKI REEDOVÁ

Rozepnutá

Příběh o ženě, jež potká ženu.
A nestydí se...

MLADÁ FRONTA

NICKI REEDOVÁ

Rozepnutá

MLADÁ FRONTA

Pro Sam, která věřila.

Přeložila Jana Hejná

Copyright © Nicki Reed 2012

First published in Australia by The Text Publishing Company Pty Ltd, 2012

Translation © Jana Hejná, 2014

Cover photograph © Ilona Wellmann/Arcangel Images

1.

DESET DŮVODŮ, PROČ NEŠLO O SEX:

1. Jsem na kluky.
2. Miluju Marka, jsem za něj vdaná. Přesně tak – Peta a Mark, svoji už sedmnáct let!
3. Nebyly jsme nahé.
4. Já ji vůbec nehladila.
5. Já ji skoro nehladila.
6. Žádný penis.
7. Nedělala jsem to s ní.
8. To ona to dělala se mnou.
9. Líbala mě a hladila, dovedla mě k orgasmu.
10. To ona, ona, ona.

Dělaly jsme to spolu? O to vážně šlo?

Včera jsem se domů přikradla po špičkách půl hodiny po půlnoci, vyhnula se skřípajícímu prknu v chodbě, dopřála si bleskovou tichou sprchu a odplížila se do postele k Markovi. Ale neusnula jsem. Přemýšlela jsem o ní.

Když člověk vyrazí do centra na osmou ranní, je to, jako by se den teprve lenivě protahoval v posteli a do práce se chystal zamířit pozvolnou procházkou. Já mám dnes zpoždění, jen taktak to stíhám na devátou a Whitehorse Road je totálně ucpaná.

V mém pruhu stojí auto.

Přejedu do vedlejšího a zkusím se na to podívat z jiného úhlu.

Mark. Jeho úsměv, ruce, otázky, které nikdy nejsou jen řečnické. Chtěl by dítě. V žaludku mi bouří cereálie a studené mléko.

Na přední sklo dopadají dešťové kapky, rozprskávají se na tisíce drobounkých bublinek jako včera to šampaňské v mé sklence. Leskla se, stejně jako BJiny rty, jako vlhká špička jejího jazyka.

Všechno se lesklo a třpytilo.

Ze vzpomínek mě vytrhne troubení.

Svítí zelená, přidám se ke šnečímu ploužení kolony.

Mysli na práci.

Moje knihovna se stěhuje: naložit knihy, vyložit knihy, naskládat do regálů, prach, čárové kódy, katalog. Zbožňuju to. Mark si myslí, že bych měla knihovnu přestat popisovat jako „svoji“, když ve skutečnosti patří advokátní kanceláři, která mě zaměstnává. Ale on ji nevybudoval od píky, tvrdě nedřel, aby jí zajistil dobrou pověst. Ta knihovna je moje.

Červená na semaforu.

Čekám na vrcholku kopce ve stínu tramvaje a v duchu se vracím k uplynulé noci. Červená se na vzpomínání skvěle hodí. I když o ně moc nestojíte.

Prázdné sklenky na konferenčním stolku, televize se ztlumeným zvukem, BJin obývací jako napůl hmatatelný přízrak jiného světa. Netušila jsem, že to v sobě mám.

Nebyla jsem to já.

To ona.

Jsem pořád stejná?

Sklopím sluneční clonu a zkontroluju se v malém hranatém zrcátku. Světle hnědé, téměř oříškové oči, velké tmavé kudrny, zářivě bílý límeček. Mark mi přezdívá „australská Catherine Zeta-Jonesová“. Ale to je na mě až moc hodný. Je to hodný chlap.

Před autem mi zastaví cyklista, pak další. Tihleti kolaři zabírají spoustu místa a vypadají směšně. Tady nejsme na Tour de France, ale uprostřed ranní dopravní špičky.

Na semaforu se objeví zelená, cyklisté se rozjíždějí. Prosvištím kolem nich, přestože už teď dobře vím, že mě zdrží hned na příštích světlech. Člověk se jich nikdy nezavíjí. Deset důvodů, proč jsou cyklisti jako obtížný hmyz.

O pět kilometrů dál stojí přímo v silnici bílá dodávka, za ní kolona. Troubení. Její majitel vyběhá z obchodu, desky s dokumenty chrání před deštěm vlastním tělem. Troubení pokračuje.

Její vlasy, její tvář. Ta kožená bunda. Sebejistota. Šibalský úsměv, když jsem jí nabídla odvoz domů. Potkala jsem ji v hospodě, kde jsem slavila narozeniny. Seděla u vedlejšího stolu, smála se s kamarády. Když jí taxík ujel před nosem, jen ucedila: zkurvysyn. To mě pobavilo.

Zadunění odhozených lodiček. Spolupachatelem jí byla pohovka. Její ruce mi kloužou po stehnech a vytahují šaty výš a výš, nařasená látka se mi shrnuje na břicho.

„Bože.“ Zavrtím se na sedadle a juknu do bočního zrcátka. „Tělo má vážně paměť.“

Pokouším se soustředit na puštěné rádio, kde právě probíhá debata o sociálních médiích a nejnovější implozi jakési hvězdy showbyznysu. Venku náhlý zvuk, klapnutí, ve zpětném zrcátku ovšem nic nevidím.

Chodci přecházejí silnici se skloněnými hlavami. Zvýším rychlost stěračů, guma se míhá po předním skle.

Tramvajové koleje se blyští jako ledová ocel.

Ledová ocel.

Přezka jejího pásku, ostrý chlad ledové ocele na mém stehně.

Soustřed' se na cestu.

Další cyklista. Z šatů, z kola crčí voda. Koncová světla aut se odrážejí v lakované černotě mokrého asfaltu.

Vlhká dráha.

Vlhká rajda.

Její ruka mezi mýma nohama.

Bránila jsem se, ale ne zas tolik. Postavila jsem se téhle holce, která mi názorně předváděla, že vůbec nejsem tím, za koho jsem samu sebe považovala. BJ má kuráž. Bylo jí jasné, že si se mnou může dělat, co se jí zlíbí. Dostala mě už větou: *Bože, ty seš ale vlhká, ty rajdo jedna.*

Je za deset devět, mám dvacet minut zpoždění, v hlavě se mi sám od sebe sestaví další seznam.

Deset důvodů, proč zapomenout, že k tomu kdy došlo.

Další červená.

Křižovatkou Hoddleovy a Johnstonovy proudí autobusy, levým okýnkem probleskuje modro-červenomodrý maják policejního auta u bouračky. V téhle slotě je nehoda skoro povinnost.

Zastaví vedle mě cyklistka, jednou rukou se mi opírá o střechu, druhou má položenou na řídicích. Vypnu rádio a otevřu okýnko, dívám se do namodralého a pokřiveného odrazu jejích deštěm skropených brýlí.

2.

POTKÁTE HOLKU A NĚCO VÁS NA NÍ ZAUJME: JISKRA V OKU, ZÁŘIVÁ pleť, pihy. Je to žena činu, takový ten typ drsné a přímé frajerky, pro kterou nic nepředstavuje sebemenší problém.

„To vždycky jezdíte takhle?“ ozve se cyklistka.

„Jak jako takhle?“

„Jako byste byla na silnici sama.“

„Můžete se mi přestat opírat o auto?“

Z její vysílačky se ozve šum. Na semaforu naskočila zelená, ale kolona dál stojí.

„Víte, že jste mě ťukla?“ Předvede mi odřené ruce a pak se obrátí, ukazuje natržené šortky. „Vidíte?“

„Co prosím?“

„Přejela jste do mého pruhu bez blikání. Neměla jsem kam uhnout.“

Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, drog a léků, při nevyspaní. Ale co takhle řízení pod vlivem nevěry?

Dneska ráno už mě asi nepřekvapí nic. Zajedu k obrubníku, zapnu výstražná světla a vystoupím, obejdu auto ke straně spolujezdce. Škrábanec v barvě jejího kola, fajfka značky Nike – Just do it. Jo, právě se stalo.

Ta žena je zhruba stejně vysoká jako já, jen světlejší typ a v mnohem lepší formě, nohy jako vyřezané z březového dřeva. Na bradě má bouli, která začíná modrat.

„Proboha! Já se moc omlouvám! Vážně mě to hrozně mrzí.“ Představím se jí a pokouším se zapsat informace pro pojišťovnu, ale ruce se mi třesou, propiska co chvíli neškodně sklouzne po zadní straně obálky.

Zaráží mě. „Já jsem Justine,“ řekne. „Hele, potřebuju nový kratasy – nemůžu chodit celý den s odhaleným zadkem –, ale jinak jsem v pohodě. Nejspíš jsem na tom líp než ty. Nehodláš se mi tu rozbulet, že ne?“

V nose mě šimrá a hrdlo mám bolestivě stažené. Odřené auto a pomačkaná cyklistka. „Ne, nebudu brečet. I když se mi chce. Můžu tě někam hodit? Přiblížit?“

Jsem připravená nenechat se odbýt. Řidítka svíráme obě.

Dojede nás další cyklista, zastaví a nohou se opře o obrubník. Na sobě má sako s koženými záplatami na loktech, manšestrové kalhoty přichycené k lýtkům staromódními cyklistickými řemínky, na helmě po straně připevněné něco, co vypadá jako zubařské zrcátko.

„Jste v pořádku?“ obrátí se na Justine.

Jako bych byla vzduch.

„Jo, kámo, jsem v pohodě. Ještě štěstí, že už je pátek, co?“

Pak si vymění významný pohled: ti řidiči! Muž vrávoravě odjíždí.

„Neudělala jsem to schválně, abyste věděli!“ houknu za jeho vzdalujícími se zády a otočím se na Justine. „Vidělas někdy tak

mladého člověka, co by vypadal tak staře? Vejde se ti to dozadu?“

Justine odšroubuje obě kola, nějakým záhadným způsobem se jí podaří vměstnat bicykl do kufru.

„Jak jsi to dokázala? Ty jsi snad kouzelnice!“

„Žádné čáry – je to jen otázka postoje, úhlu kola v poměru k bokům a spousty pachtění a pod vousy mumlaných nadávek.“

Sundá si větrovku a než se usadí, rozprostře ji na sedadlo spolujezdce. Jak ohleduplné.

„Ty jsi zvyklá vždycky dostat všechno, co si zamaneš, že jo?“ prohodí.

„Nemohla jsem tě tam přece jen tak nechat. Jsem známá tím, že jezdím bezpečně. Fakticky. Se mnou v autě lidem hrozí jen to, že se unudí k smrti. A aspoň jsi mě přivedla na jiné myšlenky, na chvíli jsem zapomněla na svoje problémy.“

Usměje se. „Ty máš horší trable, než že jsi zrovna někoho srazila a ujela?“

„Takhle bys to popisovat neměla,“ ohradím se, když si představím, co by tomu řekla kurýrní firma, která ji zaměstnává, moje pojišťovna, policajti. „Bylo to spíš ťuknutí a popojetí. A je to *jeden* problém.“

„Když se mi s ním svěříš, povím ti na oplátku ten svůj.“

Před muzeem zastavili dva řidiči. V reálu rvačka vůbec nevypadá jako ve filmech, oba muži se na kolenou plazí po chodníku, tápavě útočí. Ošklivá, děsivá, lidská bitka bez zvukových efektů. Jejich auta blokují Rathdownskou, doprava je zúžená do jednoho pruhu.

Justine stáhne okýnko a vykloní se. „Budete tu zase zítra ve stejnou dobu, pánové? Prošvihla jsem začátek.“

Ta holka je jako postava z rodinného seriálu: po pádu se hned zvedne a opráší, s úsměvem publikum ujistí, že je úplně v pořádku.

„Poslyš,“ obrátí se na mě, „tohle jsem viděla v telce: vyslovíme svůj problém obě naráz. Co ty víš? Třeba to vážně pomůže.“

Já se se svými záležitostmi obvykle svěřuju jen Markovi a své sestře Ruby. A ani jednomu z nich nehodlám vykládat o pohovce. Zato tuhle cyklistku neznám, ona nezná mě, nehrozí, že by se objevila ve společnosti, ve které se pohybuju.

„Jasně, proč ne?“

„Tak na tři,“ kývne Justine a začne odpočítávat na prstech.

„Včera jsem políbila holku na pohovce.“

„Jsem zamilovaná do svého spolubydlícího.“

„Na čem?“ vyprskne a já jsem najednou ráda, že řídím a nemusím se střetnout s jejím káravým pohledem, nemusím se pokoušet o vlastní zahanbený.

„Na pohovce. Políbila jsem holku u ní doma na pohovce.“

„A trápí tě to, protože šlo o holku? Bojíš se, že bys mohla být lesba?“

„Nic takového nejsem. Jsem vdaná.“

Červená na světlech.

Justine se ke mně obrátí. „A v manželství vám to neskřípe?“

Na něco takového se může zeptat jenom cizí člověk.

„Plánujeme rodinu.“

„Takže potíže není v té holce, ale v tvém vztahu?“

„Jo,“ přisvědčím. „Ne. Já nevím. Nikdy dřív jsem nic podobného neudělala.“

„A šlo o pouhý polibek?“

Bolestně zamrkám a uhnu očima. „A nějaké ty dotyky.“

Zástupy aut objíždí protipožární cvičení. Kontrolor v modré přílbě, ostatní v červených, nikde žádné hasičské vozy, zato spousta hemžení a popíjení kávy z obřích kelímků. Na uzavření rohu Lonsdalovy a Swanstonovy není nikdy příliš brzo.

„Chci říct, že to ona se dotýkala mě.“

Na druhou stranu, člověk se nezouvá, pokud se k něčemu nechystá. Kožené vcucnutí pohovky. Nebránila jsem se. Pořád slyším ozvěnu předních dveří, které za mnou zapadly.

„Myslíš, že ji ještě někdy uvidíš?“

Rázem jsem zpátky v přítomnosti.

„Ne, to ani omylem.“

„Pak přece o nic nejde, Peto. No, tak ses líbala a mazlila s holkou...“

„Ne, *ona* se dotýkala *mě*.“

Bjiny zipy zůstaly zapnuté. Měla jsem příliš velký strach, byla příliš ohromená. Moje ruce zabořené v jejích vlasech, na sobě měla koženou bundičku, moje dlaně na jejím rameni, kůže bundy hladká a chladivá. Nechala jsem se vést. Nebyla jsem sama sebou. Nešlo o sex.

„To je fuk,“ mávne Justine rukou. „Chci tím říct, že se z toho nestane pravidelná aktivita.“

„Máš pravdu. Už ji nikdy neuvidím. Do té hospody beztak skoro nechodím a narozeniny mám jen jednou za rok. Odted' budu už jen s Markem, až do porodnice. Jestli teda někdy bude doma dost dlouho na to, aby mě oplodnil.“

„A k tomu došlo včera večer?“

„Jo,“ povzdechnu si. „Včera v noci.“

„Prvního dubna.“ Justine se neubrání uculení.

„No jo, tak mám narozeniny prvního. Někdo se holt musí narodit i na apríla.“

Dorazíme k parkovacímu domu na Little Bourke Street kousek od rohu Kingovy. Sedmiminutová jízda do nejvyššího patra, spirály jako na horské dráze, mořská nemoc. Čím výš člověk zastaví, tím víc to tam páchne jako na pánských záchodcích.

„Pravda. Na tom stejně nezáleží. Starosti si dělej jen s tím, co za to stojí, Peto.“

„Jako například neopětovaná láska?“ Vklouznu do role zkušené starší sestry. To mě baví.

„Jak dlouho už to trvá?“

„Snažila jsem se vysledovat ten okamžik, kdy jsem se do něj zamilovala. Myslím přesně. A mám za to, že to bylo toho dne, kdy zazvonil u dveří, aby si pronajal volný pokoj.“

„To vypadá dost vážně,“ prohodím. Skla se zamlžují vysráženým dechem. Rozhodnu se, že puch moči přežiju, a otevřu okýnko. Tohle je důležité.

„Už mi z toho hrabe. Sedí třeba naproti mně a je tak sexy a vtipný, chci ho tak strašně moc, že to normálně cítím na jazyku. Bez přehánění. Chci ho tak hrozně, jako bych ho už někdy předtím měla.“

Stejnou spalující vášeň jsem cítila k Markovi, ale její žár postupem let pohasínal, utlumily ho snahy o budování kariéry, jeho i moje. Vždycky jsme bývali hrdí na to, že máme každý své vlastní zájmy, že nejsme jako jeden z těch párů, co bez sebe neudělají ani krok, jak jsme volní a nezávislí. Dnes si říkám, že by vlastně vůbec neškodilo strávit víkend obrážením venkovských blešáků nebo společným kajakařením, přihlásit se do kurzu literární kritiky pro partnery. Cokoliv, jen abych nekončila na kožených pohovkách neznámých žen.

„Není to fér vůči mně, ani vůči němu,“ pokračuje Justine. „V jednom kuse ze všech stran a úhlů rozebírám každou prkotinu, která z něj kdy vypadne.“

„A v čem je háček? On má holku?“

V rozpacích se schová za zaťatou pěst.

„On o tom vůbec neví, co?“

Takže Justine je taky jenom člověk, jako všichni ostatní. Vyskočí z auta a vytáhne z kufru kolo – kouzlení pozpátku.

Přehodím si přes rameno tašku s notebookem a popadnu kabát. „Muži nejsou jasnovidci a náznaky jim nic neříkají. Musíš mu to říct polopatě.“ Zamknu auto, nasliním si prst a pokusím se škrábanec setřít. Není to k ničemu.

„Moje ségra to taky říká. Podle ní je náš byt jako minové pole plné doutnajícího sexuálního napětí a já sebou mám hodit a konečně mu to vyklopit. Jenže co když mě odmítne, Peto?“

„Tebe? Jak by mohl? Vidělas svoje vlasy?“ Stáhne si je do culíku, aby si mohla nasadit helmu. „Nicole Kidmanová volala, že

chce svou vyhlášenou hřívu zpátky, holka. Prostě to na něj vybal – co můžeš ztratit?“

Do výtahu se s koly nesmí, ale Justine to nijak netrápí. Zvedne ho na zadní a drží vzpřímené. „Co když se mu nelíbím?“

„A co když jo? Zamysli se nad tím.“

Ten odporný záchodkový smrad vychází z výtahu, takže si dávám dobrý pozor, abych se ničeho nedotýkala. Tlačítko přizemí stisknu loktem. „Mně se ti tak strašně ulevilo. Díky, Justine. Teď konečně chápu, co za tou pohovkou bylo – zvědavost, příležitost.“

Občas člověku s životem dokáže poradit jen někdo úplně cizí. Někdo, kdo nemá ani páru o jabloni tetičky Maudie a prastrýci Donaldovi, který se účastnil vylodění na Gallipoli a plody toho z generace na generaci děděného stromu ze srdce zbožňoval, a přestože se to všechno stalo před desítkami let a naživu už není jediný pamětník, na tu jabloň se prostě nesahá. Teprve někdo cizí bez okolků dorazí s naostřenou sekerou v ruce.

Dveře výtahu se otevřou a my vystoupíme, Justine jako první.

„Dneska večer to Stuovi řeknu. Zeptám se ho, jestli si mě nechce vzít, nebo aspoň zajít do kina. Díky, Peto, mně je taky hned líp. Víš, že když zrovna nekosíš cyklisty, máš fakticky milionovej úsměv?“

Věnuju jí další milion a pak se rozloučíme, sleduju, jak odjíždí pryč: jednosměrkou ze špatné strany. Troubení, pokřikování řidičů – cyklisty nemá rád nikdo. Kdybych se jí nesvětila s pohovkou, vůbec by mi nevadilo začít se s ní kamarádit.

Do práce to mám odsud jen pár kroků, ještě ve výtahu se usmívám. Kovové dveře odrážejí mou tvář. Je stejná jako včera. A předevčířem. Nic se nezměnilo. Stisknu tlačítko a nechám se vyvézt do dvacátého devátého podlaží.

3.

U OKNA (NE MÉHO OSOBNÍHO, NEJSEM VE FIRMĚ CRAVEN & PROCTOR společníkem) přitisknu čelo na chladné sklo a zírám dolů na Col-linsovu, kde panuje čilý ruch – chodci a taxíky, dodávky, tramvaje. Deštníky. U obrubníku zastaví cyklista, seskočí z kola a zamkne ho. Mohla by to být žena.

Běžný den v knihovně znamená zkontrolovat e-maily, zjistit, který z právníků je právě přítomen, kdo co potřebuje a kdo ještě den nebo dva počká. Najít ztracené knihy. *Občanské právo procesní 2. svazek, Trusty, Australské daňové zákony 2012*. Seznamy výpůjček, seznamy zákonů, seznamy uživatelů. Seznamy, seznamy, seznamy – není divu, že tuhle práci zbožňuju. Stěhování má proběhnout přesprší týden. Nové regály a depozitář, nové stoly, židle, koberec i okno. Zbrusu nový výhled.

Pátky probíhají ve znamení údržby a administrativy: izolepa, čárové kódy, aktualizace databází. Svůj pozdní příchod si napracuju v polední pauze a odpoledne se brzy rozplyne.

Jackie, Jacqui a Trish, sekretářky, které pracují ve stejné části budovy, už na sobě mají kabáty, přes rameno kabelky. Přezdívá se jim JJ&T. Jsou stejně vysoké a mají úplně stejné vlasy – dlouhé a sepnuté v culíku –, dohromady skoro padesátiletou praxi.

„Měj se, Peto.“ Krát tři.

„Čau, holky.“

„Koukej už taky utíkat domů za tím svým sexy mužíčkem.“ Jackie se Mark líbí od začátku. Jak jinak, její manžel Sean se mu neskutečně podobá. Jen je o trochu menší a v den ženiných narozenin bývá doma.

„Přesně tak, nebo si najde jinou, ke které se bude večer co večer vracet.“ Jacqui se už rok a půl rozvádí.

„Všichni takoví nejsou.“ Jackie je jedna z těch žen, které mají sklon mužů se zastávat.

„Ten můj jo.“

„A ty seš na tom bez něj o moc líp, Jacq,“ ujistí ji Trish a chytne ji pod paží.

Pak se na mě všechny tři podívají, čekají nějakou reakci.

„Kde by se měl Mark vůbec příležitost seznámit s někým novým?“

Třeba v tom sousedním hotelovém baru. Jukebox, karaoke, šťastná hodinka mezi šestou a osmou. Když bude mít štěstí, mohla by před vchodem postávat pěkná holka, které nabídne odvoz.

„To je fakt. Ty a Mark už spolu zůstanete napořád. Vzhledem k tomu, kolik času oba trávíte v práci, se mezi vás prostě nemá šance vetřít nikdo další,“ přisvědčí Trish. Přímočará Trish se jí neříká jen tak pro nic za nic.

„Když myslíš.“

„To vím.“ Vzdalující se záda, tři tramvajenky v ruce.

Pracuju, dokud panorama za okny nepotemní a okolní budovy se nezmění v černočerné obdélníkové siluety poseté bělostně nasvícenými kanceláři. Tramvajové koleje se lesknou jako stříbrná nit protkávající město. Zvednu sluchátko a vyťukám Markovo číslo.

„Ahoj. Dneska přijdu pozdě.“

„Zrovna jsem se ti chystal zavolat to samé,“ uchichtne se. Zaplaví mě vřelost v jeho hlase. „Musíme tenhle případ uzavřít ještě před víkendem.“

„Ale víkend začíná už za sedm hodin. A tuhle sobotu dělat nemůžeš, tvůj táta slaví sedmdesátku.“

„Carole Smartová chce mít finální verzi na stole nejpozději v pondělí ráno.“

Carole Smartová je Markova šéfka. Nikdy paní Smartová, Carole nebo Caro. *Carole Smartová na páté lince, Carole Smartová v zasedačce číslo tři.* Lidé to jméno vyslovují stejným tónem, jakým mluví Terminátor o Sarah Connorové.

S Carole Smartovou se dohadovat nedá. Nesmím mít námitky ohledně ničeho, co se týká Markovy kariéry. Vstupem do manželství

jsem si spolu s ním vzala i jeho právníckou firmu. Berete si, Peto Wheelerová, za svého právoplatného manžela Marka Boyda a Agnew, Philips & Stoltz?

Ještěže mám aspoň paní Dallowayovou. Podle internetového počítačla kočičího věku už jí táhne na stovku. Stočí se mi do klu-bíčka v klíně a společně sledujeme reprízy starých amerických sit-comů *Murphy Brownová* a *Mary Tyler Moore Show*, kdykoliv Mark není doma, což znamená, že jsme viděly už stovky epizod.

„Mám dvě zprávy. Chceš napřed tu dobrou, nebo tu špatnou?“

Vybere si špatnou. Jako vždycky. Já to dělám právě opačně – doufám, že mi radost z pozitivní novinky pomůže překonat následující nepříjemnost.

„Srazila jsem cyklistku.“

„Jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Vlastně nic moc.“ Rozhodně nic, co by se týkalo kožených pohovek. „Jsem v pohodě a ona taky. Odvezla jsem ji do města.“

„To’s udělala dobře. A co auto?“

„Škrábanec, ale nijak hluboký, a karoserie promáčklá není.“

„A ta dobrá zpráva je?“

„Jsem připravená na dítě.“

Aspoň myslím.

Mluvím šeptem. Za svůj život už jsem pracovala s dostatečným množstvím žen, abych věděla, že snaha o početí nekončí vždycky podle očekávání. Nestojím o to, aby se mě kolegové v jednom kuse vypyтали, jak to jde a jak se cítím, případně mě utěšovali, že příště určitě uspějeme.

„Takže jsme na startu. To je dobře, nechci být poslední.“

„To přece není závod, Marku.“

„Jasně, ale fakt je, že když se do toho dáme hned, nebudou mít Rob s Alex zase tak velký náskok. Je lepší obklopit se lidmi, kteří tím samým procházejí ve stejnou chvíli.“

Hmm... „procházet“ naznačuje dočasný proces s jasně daným koncem. Ale rodičovství žádnou cílovou čáru nemá. Máma se

o mě starala, i když sama umírala. Nám s Markem je pětatřicet a jsme zvyklí na termínované, ukončené projekty. Jak se popereme s bezmezností rodičovské role?

Jako první z okruhu našich přátel otěhotněla moje nejlepší kamarádka Taylor. Následovalo odcizení v podobě autosedačky, pravidelných prohlídek u pediatra a manžela, který nikdy není doma. Taylor brzy žila jen a jen pro svůj maminkovský spolek – osm cizích žen, které nespojovalo nic než jejich novorozenci. Upnula se na ně, aby nepřišla o rozum.

Markova firma sídlí naproti přes ulici. Tak blízko. Je přesvědčený, že to s přehledem zvládneme, a já se mu rozhodnu věřit.

„A mimochodem – mám dojem, že zrovna ovuluju.“

„To se mě jako snažíš svést?“

4.

„POČKEJ.“

„Co je?“

„Já nemůžu, Petičko. To ten stres.“

Slezu z něj. Má pravdu. Ovulační kalendář není právě ztělesněná svůdnost.

Na druhou stranu – když člověk podá výpověď, přeje si okamžitě zamířit ke dveřím, ne trávit ještě bůhvíjak dlouho sepisováním svých pracovních povinností a zaučováním náhrady. Chci se o dítě pokusit dneska, než mě od toho odradí strach.

„Ale hlen...“

Už zase si četl o početí na internetu.

„Existují jistá slova, která by se v ložnici vyslovovat neměla, Marku. Například vejcovod, mastička nebo hlen.“

„Spermicidní.“

„Improvizovaný.“

„Přestaň mě rozpalovat.“

Najednou je mi nějak divně, ostýchám se, ale rychle úzkost zaplaším. „Do toho.“ Chytnu ho za ruku a strčím si ji mezi nohy.

„Tady. Jo, takhle.“

„Ách, hlen!“

„Dej pokoj! Nemůžu těhotnět, když se válím smíchy. Buď přece chvíli vážný.“

Svírá si jeho ruku v klíně a přitisknu se na ni. Na pohovku – její ruce, ty věděly – si vzpomenu jen na pouhý zlomek vteřiny.

„Mně sperma nestříká z prstů, Petičko.“

„Pššt.“

Zadržuju dech, obličej mě brní. Maličko vydechnu a znovu natáhnu vzduch do plic, zadržuju ho, dokud se neudělám.

„Můžu dostat taky?“ ozve se Mark.

Světlo v koupelně je rozsvícené, takže mu vidím do tváře. Usmívá se tím svým úžasným úsměvem. Znovu si na něj vyšplhám. „Klidně lež.“

Jsmo změřt rtů a jazyků a zubů. Akce brzy nabere na intenzitě a líbání skončí. Milujeme se s hlavami těsně u sebe a já se udělám ještě jednou, silně, s otevřenou pusou přitisknutou na jeho bradu.

„Hurá,“ zašeptá, ale mně to přijde jako zvolání.

Pak zůstaneme ležet, nos na nose. Jako Lego.

Zkoušela jsem počítat sbírky zákonů, představovat si, že už spím, kdyby to náhodou chtělo zabrat. Mark leží na boku a chrápe do záclon. Je jako děcko, usne a až do rána spí jako dudek.

Matematika místo spánku: kolikrát jsme spolu s Markem spali? Zářezy do rámu postele si nedělám – po sedmnácti letech by z něj zbyly jen třísky. Třikrát týdně krát počet týdnů v roce krát sedmnáct. Mělo by to být něco přes dva tisíce šest set. Počítání z hlavy nikdy nepatřilo k mým silným stránkám.

Ale tentokrát to bylo jako poprvé. Skutečné.

Mark se přetočí a položí na mě těžkou paži.

Představuju si jeho spermie, jednoho maličkého plavce, který pronikne dovnitř, a nic už nikdy nebude jako dřív. Už teď se všechno změnilo. Dospěli jsme do nové fáze vztahu a já si nejsem jistá, jestli v ní chci být.

5.

„TAK COS VČERA V NOCI VYVÁDĚLA?“ ZEPTÁ SE MARK S ÚSMĚVEM.

Tuhle otázku si navzájem „ráno po“ pokládáme už celé roky. Odpovědi se různí: Počkat, tos byl ty? Nic moc. Pekelně divokej a žhavej sex – jaks to poznal?

„Rozdala jsem si to s rozkošným chlápkiem, co má pěkně hbité prstíky.“

„A udělali jste si miminko?“

Ježíšikriste! Udělali?

„Víš, Marku, jeden pokus někdy nestačí.“

„To nevadí, aspoň se při zkoušení pobavíme.“

Vzhledne ke mně z kuchyňské podlahy, kde si usazený na dlaždicích zavazuje tkaničky. O sluncem zalité místečko se dělí s paní Dallowayovou a jeho chlapecká tvář mi dnes ráno připadá obzvlášť nevinná. Modré oči – barva bezúhonnosti. Ty moje nejspíš působí zakaleně. Jde si zaběhat, zatímco já vyrazím na nákupy.

V lékárně musím vyplnit formuláře a přidat číslo pojištění, jako bych byla nějaká nezodpovědná náctiletá nanynka. Vsadím se, že kdyby mohli do jiného stavu přijít chlapi, rozdávali by Postinor zdarma k nedělním novinám.

Nevím, jestli si tu pilulku vezmu. Na rozmyšlenou mám pět dní, v takovém případě je úspěšnost sedmdesát dva procent. Nebo je to obrácené? Fakta se mi odmítají udržet v hlavě, jako to dělávala dřív, před pohovkou.

„Cos kupovala v lékárně?“

Chystala jsem se důkazů zbavit, ale nakonec jsem všechno jen zastrčila do přihrádky v autě spolu s náhradní rtěnkou, Panadollem a spínacími špendlíky a zapomněla na to.

„Gumové medvídky. Chceš?“ Přistrčím mu pytlík. Dobře ví, že červeného si brát nemá.

„Napadlo mě, jestli jsi tam nešla pro těhotenský test.“

„Vždyť to bylo teprve včera.“

„Jo, ale ty býváš ráda předem připravená.“

„Co na to říct? Skautská výchova se nezapře. Zatímco já byla vždy připravená, tys podpaloval termitiště a vloupával se do baráků.“

„Říkáš to, jako bych to dělal v jednom kuse,“ začne se bránit. „Stalo se to jen jednou. A navíc to nebyl dům, ale stánek na bikrosové dráze. Tak jsme se přecpali brambůrkami, že doteď nemůžu chipsy s kuřecí příchutí ani vidět.“

Jsmo na cestě k Markově sestře, kde se oslava koná. Předměstí Doncaster, to jsou zvlněné kopce, široké cesty a na chodnících ani noha. Borovice. Margie trvala na tom, aby se večírek uspořádal u ní, že prý má velký dům a venku zbrusu novou terasu. I my máme zahradu, ačkoliv uznávám, že není tak rozlehlá jako ta její.

Ve skutečnosti chce Keithovy sedmdesátiny pořádat proto, aby mohla všechno řídit: papírové čepičky, zasedací pořádek, vhodný čas odchodu. Margie je hlava rodu. Jejich máma se utopila na rodinné dovolené u řeky Murray. Markovi bylo šest, moc si toho nepamatuje – jen slunce, vodu a policejní potápěčku.

„Pff, co by na to řekl táta? Loupež a obžerství!“

Keith celý život pracoval u policie.

„Odtáhl by mě na nejbližší stanici, dokonce i dneska.“

Brzy po seznámení s Markem jsem jeho tátu adoptovala.

Bylo mi pět a Ruby tři, když máma odvezla tátu na nádraží. Vyprávěla, že byl duší tulák, námezdní dělník jako vystřižený z časů Velké hospodářské krize, muž uzpůsobený k životu na cestách, který se narodil do špatné doby. Chtěl pot, nízký výdělek a žádnou zodpovědnost.

Nevím, jestli se jedná o skutečnou vzpomínku, nebo jsem si ten obrázek poskládala z mámina povídání: sedíme v autě před nádražím, je neděle ráno a větve stromů v protilehlém parku se ve vánku třepotají a lesknou. Máma se k němu nakloní a políbí ho na rozloučenou, naposledy řekne *měj se hezky*. Táta vytáhne z kapsy hrst lízátek a hodí mi je do klína. A zatímco se od ucha k uchu křením nad tím nečekaným štěstím, prošvihnu šanci naposledy si ho prohlédnout.

Máma věřila, že ho změní. Ale pak dospěla – to s holkou udělá mateřství, říkávala – a nechala ho jít. Zůstaly jsme ve třech. Zemřela před pěti lety na rakovinu, takže teď už máme s Ruby jen jedna druhou. Ale obě jsme adoptovaly Markova tátu.

Zabočíme do Margiiny ulice, kde parkují na trávníku auta, ve dvou řadách uprostřed plácku. Fáborky a balonky – kam oko dohlédne, záplavy modré a bílé, barev Keithova oblíbeného fotbalového klubu. Vyrazíme podél boční stěny domu k zadnímu vchodu, ten přední nikdo nepoužívá.

Margie z kuchyně řídí průběh slavnosti. „Můžeš skočit do garáže pro další židle, Stephene?“

„Jistě, miláčku.“ Slyším ho, ale nevidím, což není nic divného. Kdykoliv se Margie ocitne v roli hostitelky, její manžel se pro jistotu zdržuje v povzdálí.

„Můžeš požádat tátu, aby si navlékl ponožky a obul se, Marku?“

„Taky tě rád vidím, sestřičko.“ Mark ji políbí na tvář a vyrazí na zahradu.

Margie je vysoká jako basketbalista a rozložitá jako fotbalista – statná, ne tlustá. Má helmu platinově blond vlasů a obléká se zásadně do oranžové. Někdo jí musel tvrdit, že jí sluší. Asi je to pravda, já to posoudit nedokážu.

„A ty, Peto, můžeš na stůl odnést tohle,“ – salát – „a tohle?“ – mísu rozkrojených houstiček – „Díky.“

Upřímně řečeno mi nevadí, že mě poslala ven. Okázalé vítání s Margie si vždycky ráda odpustím. Kdybych přijela sama a muse-la, použila bych přední dveře a doufala, že vůbec není doma.

Je duben a já jsem zahalená ve dvou vrstvách oblečení, ale děti se předvádějí v bazénu. Děti netrpí citlivostí na chlad a chybí jim selský rozum. Všichni Margiini a Stephenovi potomci vypadají nachlup stejně: černé ulíznuté vlasy, modré oči, po ramena ve vodě. Jasmine hned vyskočí ven a sevře mě v mokrém objetí. Dám jí pusu na temeno, chutná po slané vodě. Keith sedí na schůdcích bazénu a máčí si nohy.

Z terasy se ozve Ruby. „Takže už jsi taky dostala úkol, jo? Já mám dohlídnout na to, aby to Keith nepřeháněl s pitím. Dáš si další sklenku, tati?“

Keith zavrtí hlavou a pak kývne k domu. „Díky, Rubinko, ale ještě počkám. Nechci se dostat do maléru.“

Je to ten jediný člověk, kterému Ruby dovolí, aby ji tak oslovoval.

„Neměly jsme jít včera na oběd, Peto?“

Ruby pracuje dva bloky ode mě jako mediátorka. Tahle profese jí padne jako ulitá, může v ní uplatnit svou panovačnost a přesvědčení, že má vždycky pravdu. Na oběd chodíme aspoň jednou týdně.

„Promiň, Rube, ráno jsem přišla pozdě a dělala jsem přes pauzu.“

„Ty a pozdě?“

„Stane se.“

Stane se, ráno po nevěře.

„Mohlas aspoň zavolat.“

Ne, to jsem teda nemohla. Hned by o pohovce věděla, poznala by to z mého tónu. Nemohla jsem ani poslat esemesku, ta drobná písmenka by ječela *Včera v noci jsem provedla něco erotického*.

Zrovna se chystám dát tátovi pusku na přivítanou, když dorazí Markův nejlepší kamarád Ravi se svou ženou Theresou a jejich týden starým chlapečkem. Všichni se přesuneme do kuchyně; potřásání rukou, polibky.

Ruby jim gratuluje jako první a hned se ptá, jestli si může malého pochovat. Usadí se ke stolu, Theresa jí přes rameno přehodí dětskou deku a miminko jí vloží do náruče. Muži se vytratí zpátky na zahradu. Kéž bych to mohla udělat taky, jenže u žen se považuje za neslušné obrátit se zády k novopečené mamince a jejímu drobečkovi.

Ruby vypadá s děckem v náručí tak klidně. To jí vůbec není podobné, obyčejně je jako velká voda. Na hlavě má krátké tmavé mikádo, nosí jen oblečení, které se nemusí žehlit, v kapse vzdyc-ky pohotovostní rtěnku. Žije z kafe a vůně dopravy. Nechápu to. Může mateřský pud jednu ze sester přeskočit?

Ruby netuší, že s Markem pracujeme na dítěti. Kdybych se jí s tím světila, hned by mi to připadalo tak nějak skutečnější.

„Čuchni si mu k hlavičce, Peti.“

„Proč? Voní po dortu?“ Skloním se a zavětřím.

Spíš jako vnitřnosti.

„Nemůžu se dočkat, až budu mít svoje vlastní,“ ozve se Ruby. Nenamáhám se jí připomínat, že k tomu napřed potřebuje chlapa. Příležitosti má spoustu.

„Já taky.“ Loknu si dietní koly a jen doufám, že to znělo aspoň trochu věrohodně. Už teď by ve mně mohl růst Mark Junior, jenže ambivalence je to nejbližší mateřskému citu, čeho jsem v tuhle chvíli schopná.

Ravi podá své ženě sklenku pomerančového džusu, políbí ji na čelo a zamíří za ostatními muži. To je moje šance. Následuju ho ven a tam se hned vydám za Keithem.

Když si mě všimne, kopne do sebe zbytek piva a láhev vyhodí do koše, který Margie slavnostně vyzdobila umělohmotným ubrusem. „Hned jsem zpátky,“ kývne na své kamarády.

Přes týden klasické košile, o víkendech polokošile – Keith nikdy nevychází bez límečku. Obejme mě a rozhalenkou se proderou stříbrné chlupy, které mě zašimrají na uchu a na tváři.

„Všechno nejlepší, tati.“

„Tobě taky. A jak se daří mojí holčičce?“

„Dávej bacha, aby tě neslyšela Margie.“

Markova sestra není právě nadšená, že jsem jejího otce adoptovala. Dokonce i dnes, léta po tom, co jsem celý proces „formalizovala“ – vyrobila jsem vlastnoruční potvrzení o adopci, jedno pro mě a jedno pro Ruby, která jsme mu nadělily k Vánocům –, je z toho Margie pořád ještě celá nesvá.

„S tou si hlavu nedělej. Tak co se stalo?“

Tenhle chlapík. Stačí mu jediný pohled a hned ví, že se něco děje. Co nevidět se rozbrečím, a to jsem přitom zapřísáhlou odpuřkyní rozbouřených emocí na oslavách. Na druhém konci zahrady se za vzrostlými sosnami skrývá plot sousedova tenisového kurtu.

„Mark si přeje miminko a já nejsem připravená, tati.“

„A řeklas mu to?“

„Tak trochu.“

V pletivu je zaseknutý míček, vysoko nad zemí, nedaleko jihozápadního reflektoru. Ty reflektory jsou vážně obří. Vsadím se, že bychom jejich záři viděli až od nás z domova.

„Musíte si o tom promluvit, Peto. Důkladně.“

„Na to nikdy není čas. Měli bychom si naše rozhovory začít nahrávat, abychom je mohli v případě nutnosti pozastavit a vrátit se k nim později. Stejně omíláme pořád jedno a to samé. Nedává to smysl.“

Keith se usadí na nízké zídce u bazénu, poklepe vedle sebe a já si přisednu. Chytne mě za ruku. Vážně se chová jako můj táta.

„Ty nejsi na děti připravená, srdíčko. Upozornil jsem na to Marka sám, ale on mi na to řekl, že to není moje věc.“

„O tom se mi vůbec nezmínil.“

Keith má laskavou tvář a Markovy modré oči. Mám ho strašně ráda.

„Nic jiného tě netrápí?“

„Ne, tati, to je celé.“

Ví, že to není pravda, za což nemůže třicet sedm let u policie a detektivní instinkty, ale skutečnost, že mu na mně opravdu záleží.

„Potřebuju s něčím poradit, Peto.“

On žádá o radu mě?

„V klubu seniorů je jedna žena, Catherine. Seznámil jsem se s ní na kurzu francouzštiny, párkrát jsme vyrazili na oběd, na procházku, krmit kachny v parku – zkrátka a dobře, řekněme, že mojí francouzštině ta známost zrovna dvakrát neprospívá. Každopádně bych chtěl udělat další krok.“

Ted' sousedův kurt pro změnu hypnotizuje on.

Trošku se bojím zeptat. „Co přesně myslíš tím dalším krokem? Jen se chci ujistit, že oba mluvíme o tom samém, víš? Abych nedošla k mylnému závěru, třeba že si s ní chceš pořídit bytček u moře v Caloundře nebo tak něco.“

„Jsi blízko. Rád bych se jí zeptal, jestli by se mnou nevyrazila na cestu po Austrálii. Příští rok. Díval jsem se na pronájmy obytných přívěsů a myslím, že by mi kočovný život slušel.“

A to je celé?

„Jsi báječný a vážený chlap, máš milující rodinu. Předpokládám, že fotky vnoučat už jsi jí ukázal, takže ví, že nejsi žádný psychopatický vrah. Prostě to zkus. To nejhorší, co se může stát, je, že odmítne.“

Tenisový kurt jako by mu naprosto učaroval. „Ale co když bude souhlasit a zároveň začne čekat intimnosti?“

„A ty bys s ní chtěl být v tomhle ohledu, tati?“

„Nemůžu říct, že by mě to nenapadlo.“

Červená se. Je uklidňující vidět, že člověk může mít zájem i se sedmdesátkou na krku.

„Hned zítra se jí zeptej.“

Obtočí mi ruku kolem ramen. „Margie by se to nemuselo zamlouvat – že na pár měsíců odjedu. Má mě ráda pod dohledem.“

„Mluvíme přece o výletu po naší zemi, tati, ne o výpravě do kosmu. Všichni včetně Margie ti moc přejí, abys měl v životě někoho blízkého.“

„Díky, Peto.“

V tu chvíli se z útrob domu ozve volání Margie a dětí. Oběd je hotový. Vstaneme, Keith mi vlepí pusku na tvář a nechá se slyšet, že až budu připravená promluvit si o té druhé záležitosti, mám se kdykoliv ozvat. Keith je bystrý a má vždycky pravdu. Není divu, že mě Margie nesnáší. Taky bych se o takového tátu nechtěla dělit.

Po obědě si vyrazí muži a kluci do parku začutat, ale Jasmine zůstane s námi. Za zvuků obvyklého stěžování, jak úklid vždycky zbude na chudinky ženské, sklídíme ze stolu. Nejvíc je slyšet Margie, která ovšem taky zastane většinu práce. „Ukaž, Peto, já to udělám,“ nebo „Jen si běž sednout, Ruby, a nech to na mně.“

Ruby s Theresou zamíří do obýváku a já s Jasmine je následujeme, chceme si zahrát Prší. Dřív jsem ji nechávala vyhrát, ale poslední dobou mám dojem, že se role obrátily. Theresa kojí miminko zachumlané do dečky tak dokonale, že mu vykukuje jen drobnou zamračením a špičkou nosíku. Tichounce saje a srká, Theresa ho pozoruje, Ruby ho pozoruje, ani já od něj nedokážu odtrhnout oči. Je jako táborák – nic moc nedělá, a přesto je nekonečně fascinující.

Narozeniny v Markově rodině provází zvláštní zvyk – oslavenci se nezpívá jen tradiční „Hodně štěstí, zdraví“, ale taky hymna fotbalového klubu Carlton. Já dřív mlčela, to na mě

ovšem Margie vrhala nesouhlasné pohledy, takže ji dnes taky pěju: Keithovi, Markovi a dětem, zvlášť Jasmine.

Sedmdesát let života na téhle Zemi je vážně dlouhá doba, mimořádné výročí. Na trhu ve Warrantdyte jsem mu pořídila ručně vyřezávanou truhlici a naplnila ji sedmdesáti důvody, proč ho mám tolik ráda. Malými ruličkami papíru se zápisky jako: *mám tě ráda pro tvé neutuchající nadšení; líbí se mi, jak perfektně skáčeš skrčmo do bazénu – voda stříká až do výšky plotu; jsem ti strašně vděčná, že ses mnou nechal adoptovat; velmi mi záleží na tvém názoru*, takové věci.

Tabletku si vezmu před usnutím, zatímco je Mark ve sprše. Číst příbalový leták, všechny ty poznámky o lhůtách a účinnosti psané drobným písmem, se nenamáhám. Stihla jsem to. Prášek zabere.

V neděli jedeme do práce, společná cesta proběhne v tichosti. Mark mlčí, protože má plnou hlavu smluv, já mlčím, protože se nedokážu přimět k tomu, abych mu o pilulce řekla. Řídí on, odveze mě k naší budově.

Poobědváme u McDonalda – v téhle části města je to jediný podnik otevřený o víkendech. Každý jedno Big Mac menu, Mark si to své objednal v XXL verzi. Přinesl si složku dokumentů a zvýrazňovač. Žvýkám hamburger a sleduju, jak písemnosti pečlivě, řádku po řádce, pročítá.

6.

SBÍRKY SOUDNÍCH ROZHODNUTÍ UŽ ČEKAJÍ V KRABICÍCH NA NOVÝ domov; tištěné verze zákoníků jsou na pár dní, možná celý týden, nedostupné. Zákon schválnosti říká, že člověk určitou knihu potřebuje vždycky právě ve chvíli, kdy je na samém dně bedny. Regály se vyprazdňují, police po polici.

Je umění knihovnu současně balit a používat.

Mám spoustu práce, takže si na pohovku vzpomenu jen několikrát. Jednou, když vidím cyklistu, který se jen taktak vyhnul bezmyšlenkovitě rozraženým dveřím auta. Na řidiče přes rameno křikl *kreténe* a pokračoval v jízdě. A pak taky dnes ráno při oblékání, když jsem si brala stejnou podprsenku a kalhotky jako minulý čtvrtek.

Jakmile v práci osiřím, hned se vrhnu ke Googlu: homosexualita, bisexualita. Ale dost mě to děsí, a tak nepátrám nijak dlouho.

E-mail je oblíbeným komunikačním prostředkem naštvaných a Ruby se zpátky rozhodně nedrží.

Pondělí:

Kde vězíš? Zajdeme tenhle týden na oběd? Je všechno v pohodě? Nebo se poddáváš nějakýmu splínu, že jsi hrozná chudinka, protože už je ti pětatřicet? Jestli jo, tak se přes to koukej rychle přenést, Peti. Tak to holt v životě chodí. Ty stará bréco.

Úterý:

Haló? Co dneska? Nebo snad starý ježibaby, co už jsou jednou nohou v hrobě, nejedí?

Středa:

Pojď přece na oběd, do hajzlu! Nepřej si, abych si tě našla! Šup.

Nikdy jsem Ruby nezalhalo tak, aby na to nepřišla, nikdy se mi nepodařilo něco „omylem“ vynechat, aniž by to okamžitě nezjistila. V tomhle ohledu má vážně nadpřirozené schopnosti. Je to pěkná osina však víte kde. Tenhle týden hodlám obědovat o samotě.

Následuje e-mail od Taylor:

čau, peti, jsem pořád tvoje nejlepší kámoška? jak se vede? dlouho jsme se neviděly. ty teď slavíš narozky sama? nechceš v nejbližší době zajít na snídani? pokud to naplánuju dostatečně dopředu a připomenu davidovi, že má děti, mohlo by to i vyjít. jinak kluky to ve škole baví (nebo to aspoň snášejí) a mirrie říká, že je školka pro mimina. co takhle snídaně přes příští týden? měj se krásně, taylor. jo, a mimochodem – ty sis změnila tel. číslo?

Taylor má nevysvětlitelný odpor k velkým písmenům. Obvyčejně bývám v písemné formě trochu výřečnější, ale tentokrát mám strach, abych toho na sebe neprozradila příliš. Mám tak pět minut, než mě moje nejlepší kamarádka prokoukne.

Ahoj, Taylor,

číslo mám pořád stejné. Omlouvám se, že jsem se tak dlouho neozvala – v práci jsme uprostřed stěhování a já se snažím zajistit, aby to celé proběhlo pokud možno hladce. Snídaně je bezva nápad.

Zatím

Peta

V protějším bistru se sama vnořím do strkanice poledního davu, čekám, až na mě přijde řada, a přitom poslouchám útržky cizích

rozhovorů – co šéf zase provedl; ta zatracená tiskárna ve dvanáctém patře; kolikrát denně si ta žena může dojit na záchod.

„Jak to jde, Peto?“

Justine. Sice jsem se s ní ráda seznámila a bavila, ale dneska na to vážně nemám náladu. Pokouším se nechat pohovku za sebou, pěkně v BJině obývací, a Justine mi ji jen zbytečně připomíná.

„Cože?“

„Už chvíli sleduju, jak se necháš předbíhat.“

„Aha, promiň, zamyslela jsem se.“

„To vidím.“ Justine položí na pult kolu s tyčinkou Mars a objedná si od Anny řízek v housce, pak mi z ruky vezme balený sendvič. „Ještě tohle, prosím.“

„Peníze?“ natáhne ke mně ruku. Má špinavou dlaň, modré čáry od propisky částečně smyté prachem, na zápěstí se jí houpe klíč. „Tak jak se ti vede, Peto? Žádná další uklouznutí?“

„Snažím se na to nemyslet, i když přiznávám, že jsem si to trochu googlovala. Zjistila jsem, že mohlo jít o vliv okolností. Existuje totiž věc jménem situační homosexualita.“

„Aha, takže to bylo něco takového.“

„Přesně. Aspoň doufám. Mluvila se Stuartem?“

„Chystala jsem se mu to říct. Připravila jsem večeři, jeho oblíbené jídlo – kuřecí řízek s rajčatovo-parmazánovou omáčkou. Jenže on si domů přivedl kolegyni. I když myslím, že jsou jen přátelé.“

„To je přece dobrá zpráva, ne?“

„Když on si to myslí i o nás dvou, Peto. A věř mi, já jeho kámoška fakt nejsem.“

Opře se o lednici s chlazenými nápoji a skloní tvář k rameni. Možná chce, abych ji objala. Takovým důvěrnostem jsme měly zatím nejbližší, když jsem ji přejela. Obejmu ji a ona si mi položí hlavu na rameno. Je to trochu trapné. Nesundala si helmu, takže musím vytočit krk do nepřírozeného úhlu.

„Jen do toho, nech tomu volný průchod.“

Poslechně a mně je najednou úplně jedno, jak divně musíme vypadat.

Ve čtvrtek – týden po pohovce – poobědvám v knihovně u svého stolu. Dnes bych nechtěla na někoho narazit: na Justine, Ruby, Marka, nějakého cyklistu. V pátek se znovu odvážím do bistra. Chvilí si zálibně prohlížím hranolky – jako bych tu libou vůni soli a octa úplně cítila na jazyku –, ale nakonec si objednámu kuřecí sendvič a kafe.

„Takže jako obvykle,“ kývne Anna.

O zvyku Anna něco ví. Ona sama chodí den co den oblečená stejně: triko, džíny, zástěra, v chladném počasí přidává vestu. Vlasy nosí stažené v holčičkovském culíku, v uších náušnice v podobě mořských koníků – rozhodně nevypadá jako žena, která má syna na vysoké.

Snažím se chovat přirozeně, jakoby nic. „Jak se vůbec máš, Anno?“

„Ale, dobře, teda většinou. Sean pilně studuje, Olivia studovat nechce, v krámě mám v jednom kuse natřískáno a potřebuju kafe.“

„Takže jako obvykle, jo?“

Uchichtne se. „Co Mark? Tenhle týden tu nebyl.“

Anna ho vídá pomalu víc než já. My dva spolu komunikujeme hlavně přes e-mail, telefon, esemesky. Mark z legrace říká, že být na Facebooku, je naše manželství kompletní.

Jenže je to až příliš pravdivé, než aby mi to přišlo vtipné.

„Je v jednom kole. Buď sedí v letadle, nebo na poradě, případně si dělá vrásky s blížícím se koncem daňového roku. Volno trávím s naší kočkou. Ale dneska jdeme na večeri.“

Anna mi vrátí drobné. „No jo, duben je pro mého účetního to, co Vánoce pro obchodníky. Tak příjemný večer, Peti.“

„Tobě taky. A nezapomeň si trochu odfrknout.“

Posadím se ke svému obvyklému stolu.

Rutina.

Bezpečí stereotypu.

Pevně se držet zajetých kolejí.

Nic se nezměnilo.

Jsem pořád stejná.

Třetí stůl zprava, nejbliže k oknu – vidím odsud každého přichozího a všichni kolem mě musí projít cestou k pultu. A taky vidím ženě, která sedí naproti, do výstřihu. Odvrátím se. Znovu k ní stočím pohled. Uvědomím si, že už zase zírám. Postavím před sebe jídelní lístek. Tak je to lepší.

Tohle je přece absurdní.

Zaplaví mě úzkost. Nemůžu se zbavit představ pohovky. Snažím se. Nakonec se odhodlám a z hlavy si ji doslova vystěhuju. Čtyři krácející Pety, každá ji drží v jednom rohu.

Předvídatelná, výkonná, sem tam vtipná – taková jsem. Ale vzrušená? To je pro mě novinka.

Než se znovu vrhnu do práce, zastavím se na toaletách, abych si mohla sundat kalhotky. Chci to cítit. Zastrčím si je do kapsy. V kanceláři jsem naostro ještě nikdy nebyla. Ani doma. Vlastně nikde. Moje kalhotky jsou vždycky přesně tam, kde by být měly: na šňůře, v horním šuplíku prádelníku nebo pod sukní, vždy praktické a přítomné – přesně, jak to mám ráda.

Oprava – mívala ráda.

7.

JE TO SICE MOJE NAROZENINOVÁ VEČEŘE – BYŤ O TÝDEN OPOŽDĚNÁ –, ale vyrazíme do Markovy oblíbené restaurace. Má ji rád, protože se nachází blízko jeho práce. Jsem zrovna na záchodě, když mi zazvoní

telefon. Nechám ho vyzvánět. Právě jsem byla nucená přetrpět polovinu dost ostré rozpravy mezi ženou ve vedlejší kabině a osobou na druhém konci drátu, kterou mohl být jen její manžel. Taký jde pozdě na její narozeninovou večeři?

Věci, které jsem zaslechla na veřejných záchodcích:

Je to můj nádor a já si ho hodlám nechat.

Jsem nahá od kotníků dolů.

Hlupák, co je v balíku? Půlku z toho si dám líbit.

Vrátím se ke stolu, kde v košíku osychá pečivo, máslo se roztéká, můj sekt přichází o bublinky. Telefon zapípá, je to esemeska od Marka: *deset minut*.

Hosté si tu podávají dveře, takže v jednom kuse zvedám hlavu, jestli to konečně nejde můj muž. Mám před sebou otevřený román Helen Garnerové, ale ve skutečnosti jenom dokolečka čtu jeden odstavec. Registruju každé otevření dveří, ze všech sil se pokouším nemyslet na BJ a tím zcela vyčerpávám svou schopnost soustředění. Otevřu diář a vytáhnu seznam o Markovi.

Deset nejlepších věcí na Markovi:

1. Vypadá skvěle v obleku, zvlášť bez kravaty a s rozepnutými horními knoflíčky u košile. A vůbec nejvíc, když je ta košile modrá a ladí mu k očím.
2. Jeho hladké obočí.
3. A uhlazené způsoby.
4. Ruce.
5. Záliba v krimifilmech ze sedmdesátých let.
6. Žádná překážka ho neodradí; je neustále v pohybu.
7. Je klidný ve chvílích, kdy to já nedokážu. Nevím ovšem, co si s ním počít, když klidný není – a jakmile je opravdu vystresovaný, stane se z něj cizí člověk.

8. Má vlastní zájmy mimo náš vztah. To je dobře. Je to důležité.
9. Jeho oddanost vůči rodině, přátelům a mně.
10. Zbožňuju, jak si kouše ret, když má starosti. Je to tak roztomilé, vypadá přitom jako klučina – nějak tak ho nejspíš musela vidět jeho máma.

Dvěře se otevrou a stojí v nich on, vysoký, snědý, unavený. Složím seznam a vrátím ho do diáře.

Mark mi dá pusu na tvář.

„Omlouvám se, ženuško.“

„Něco jsem si uvědomila.“

Pověsí si sako na opěradlo židle a posadí se, telefon položí na stůl. „Poslouchám.“

„Od doby, co existují textovky, už zpoždění není opravdové zpoždění. Všiml sis, jak se dneska zodpovědnost přelévá na čekajícího – já psal, copak ses nedívala na telefon?“ Nechám se pohltit rozčilením. „Přijal bys omluvu ‚jsem tam za 10 min‘ od chirurga, co ti má operovat srdce?“

„Nedalo se nic dělat.“

„Jo, tak je to vždycky.“

„Přesně tak.“ Natáhne se přes stůl a chytne mě za ruku.

Venku za okny vidím jasně ozářené kanceláře v jeho budově. Lidé právě zmeškávají besídky svých dětí, narozeniny, večere v rodném kruhu.

„Promiň, Marku, jen jsem chtěla, aby byl dnešek mimořádný.“

Vždyť jsou to jenom narozeniny. Už jsem jich měla čtyřiatřicet, proč mi na tom najednou tolik záleží?

„Ale on už přece mimořádný je, Petičko. Je možné, že čekáme děťátko.“

Musím mu o té pilulce říct.

Jenže jemu v tu chvíli zazvoní telefon; vyzvánění: *Psycho Killer* od Talking Heads. Povzdechne si. „To je Carole Smartová, musím to vzít. Omlouvám se, Petičko.“

Carole Smartová má Marka přesně tam, kde ho mít chce. Společnictví má na dohled. Kdyby ho požádala, aby začal přespávat v zasedačce, čímž ušetří čas strávený cestou do práce a zpátky – který je podle ní beztak úplně zbytečně promarněný –, už by si do kartotéky pěchoval spacák.

Teď na stůl položí obálku. Pokud neobsahuje černou koženou pohovku, nemám zájem. Na odchodu neslyšně naznačí: „Otevři to.“

Dárkový poukaz do obchodního domu Myer. Pět set dolarů je spousta peněz k narozeninám, které nekončí nulou. Nejspíš mu to poradila jeho osobní asistentka Sharon. A pak se pro poukaz zastavila cestou na oběd, vyzvedla ho spolu s nejnovějším číslem měsíčníku *Praktická sekretářka*.

Vidím Marka přecházet za oknem sem a tam.

„*Musím to vzít*,“ zopakuju si pro sebe. O co jde? O transplantaci ledviny nebo plíce, o výkupné? Přemítám, jestli se nevrátit k četbě, ale nechci obrousit hrany hněvu, který ve mně doutná, a tak místo toho bubnuju prsty o ubrus. U stolu v nejzazším rohu místnosti bouchne špunt. Neber si s ním i jeho právní firmu, holka.

Mark se vrátí.

„Máme deset minut.“

Ještě jsme si ani neobjednali. Tohle se nestalo poprvé, naposledy jsem to udělala já jemu, nechala jsem ho v kině s krabicí popcornu větší než jeho hlava.

Vsadím se, že BJ by moje narozeniny neprošvihla.

„Nejsem těhotná, Marku.“

„Příště to určitě vyjde.“

„Ne, Marku. Vzala jsem si pilulku po. Nikdy nebudeš doma. Já viděla, jaké to je, vychovávat děti sama. Do toho nejdu.“

Zatne zuby, až se mu vyboulí čelist, a zavře oči, hlavu nakloní na stranu; nemám ponětí, co se mu v ní právě honí. Je zvláštní, že mě drží za ruku, a přestože je viditelně napružený, já žádný tlak necítím. Jenže člověk, který se nechá snadno rozhodit od ostatních –

včetně své vlastní ženy –, se společníkem v právnické kanceláři nikdy stát nemůže. Mark si hlasitě povzdechne.

„My to zvládneme, Peti.“

Měla bych ho nechat, ať si věří, čemu chce. Nevědomost je blažená a manželství synonymum naivity.

„Jenom za předpokladu, že se všichni přestěhujeme ke Carole Smartové.“

Další hluboké vzdychnutí.

„Co abychom začali znovu?“ Vstane a strčí si mobil do kapsy. „Po té párty přespíme v hotelu. Můžeme si promluvit, jenom my dva, spolu.“

„Po jaké párty?“

„Carole Smartová slaví padesátiny, vzpomínáš?“

„No jo.“ Ty hrůzy, které musí člověk přežít, když se má co nevidět stát společníkem. Ty hrůzy, které musí přetrpět partneři někoho, kdo se má co nevidět stát společníkem.

„Tak co říkáš, Petičko?“

Dokonce i teď – zklamaný a našťvaný – mě oslovuje zdrobnělinou. Kývnu. Promluvit nedokážu, v krku se mi udělal bolestivý knedlík.

„Počkáš na mě? Kdybys usnula, probudím tě obvyklým způsobem.“ Už má na sobě sako.

„Něco, co se stalo dvakrát před šestnácti lety, se nedá považovat za obvyklý způsob, Marku. Jestli usnu, tak mě nech spát.“

„Určitě?“

„Uvidíme.“

Je to tak – „uvidíme“ *vážně* znamená „ne“, přesně jak jsem si v dětství myslela. Můžu si nechat propíchnout uši, mami? Uvidíme. Stejný význam má i „budu o tom přemýšlet“.

Po Markově odchodu si objednáám salát Caesar a kávu bez kofeinu a vrátím se ke knížce. Nemám vůbec v úmyslu zůstat do jeho návratu vzhůru.

Mám strach. Jakmile něco svěříte papíru, už se toho jen těžko zbavíte. Jenomže já mám té pohovky plnou hlavu tak jako tak. Novému seznamu nevymyslím právě nejobjevnější nadpis, a ani nečekám, že to doklepu až do desítky. Píšu drobným písmem.

Deset důvodů, proč jsem na tu pohovku lezla:

Protože se tajně zlobím na Marka i na sebe za to, že se dostatečně nesnažíme. Protože je mi pětatřicet a v životě jsem nezkusila nic „mimo normu“, ani jedinkrát. Protože BJ je neskutečně sexy. Neřekla ani slovo, ale úplně jsem cítila, jak mi věnuje veškerou svou pozornost: jako bychom byly v místnosti jen my dvě. Jak to jenom dělá?

Pod seznam přepíšu dnešní datum, papír přeložím a umístím ho v diáři hned vedle toho Markova. Číšník mi donese kafe. Proč jsem jí to dovolila? Zítra je sobota.

Zítra to zjistím.

8.

AUTA PARKUJÍ PO OBOU STRANÁCH ULICE. BROAD STREET V PŘEDMĚSTSKÉ čtvrti Northcote není zdaleka tak široká, jak by se z jejího názvu mohlo zdát. Popojedu až k číslu 37, řadovému domku z červených cihel s jedním oknem vpředu. Majitelé obětovali předzahrádku ve prospěch příjezdové cesty, na které teď stojí lesklá černá Honda.

Rukama pevně svírám volant a přemlouvám se k činu: stačí, když zaklepeš, položíš jí pár otázek a zase půjdeš, nic víc.

Pokud tě pozve na čaj, odmítneš s tím, že spěcháš do práce. A vůbec – možná ani není doma.

V tu chvíli se ozve tukaní na okýnko. BJ. Rozklepou se mi kolena. Stisknu tlačítko a sklo se s elektrickým vrčením zaslune.

„To tady hodláš sedět celé dopoledne?“ Než se vůbec vyhrabu z auta, ona už je v polovině příjezdové cesty. Schody bere po dvou a přes rameno mi vysvětluje, že se zrovna chystá pryč.

„Chceš se mnou zajet do Brunswicku?“ nadhodí, v ruce se jí houpe klíčenka s přívěskem v podobě Lisy Simpsonové. „Potřebuju si vyzvednout knížku, o které píšu referát. O truchlení aténských matek.“

Zubí se od ucha k uchu.

„Jasně.“ Proč vlastně ne? Teď už jsem v tom stejně až po ty svoje stupidní uši. „Truchlení matek?“

„No jo, studuju na melbournské univerzitě dějiny starověku. Máma říká, že až vyrostu, stanu se soudním znalcem. Nebo průvodcem v muzeu.“

„A co ty na to?“

„Že těm se říká kurátoři, mami, a já už dospělá jsem. Pojd', seznámím tě se svojí spolubydlící.“

Nervy mám napjaté k prasknutí, když za BJ mířím dovnitř. Moje sobotní ranní tenisky s gumovou podrážkou nemají stejný efekt jako podpatkové klapání ženy, která se právě chystá prožít žhavou páteční noc.

V kuchyni objevíme hubenou holku s blondatými střapatými copy a extra tlustými brýlemi s tmavými obroučkami, díky kterým vypadá jako roztomilý robot, jako někdo, komu můžete věřit každé slovo.

„Loz, tohle je Peta.“

Ty dvě si vymění významný pohled a já cítím, jak mi do obličeje stoupá horkost. Odvrátím oči a zadívám se k obývacímu.

Ach, bože. Ta pohovka. Potřebuju rozptýlení.

„Ahoj, Loz. To je zkráceně Lauren, že? Ty taky studuješ?“

BJ se do hovoru hned vloží.

„Probůh, hlavně ji nezačni nudit těma svýma mikrobiologickýma žvástama, Loz, nebo už ji tu nikdy neuvidíme. A nekoukej se na mě tak, dobře víš, že mám pravdu.“

„Nezapomeň na odpolední opáčko, BJ,“ prohlásí Loz, když s náručí plnou vypraného prádla zamíří k zadním dveřím. Přes rameno houkne: „Jsem dneska pryč, takže tě k tomu nebudu moct dokopat.“

Já to slyšela.

„Ano, mami.“ BJ mě chytne za ruku a odvede k pohovce. „Počkej tady, skočím si pro klíče.“ Její dlaň je teplá, cítím ji i po tom, co mě pustí.

Minule mi ta pohovka připadala tak nějak větší, měkčí a černější.

Zazvoní mi telefon. Ruby. Típnu to. Kdyby to bylo naopak a já se neúspěšně pokoušela dovolat jí, hned by mi bylo jasné, že má zrovna společnost. Jenže já nejsem ten typ, co mívá „společnost“. Tomu by Ruby nikdy neuvěřila, vždyť i já sama s tím mám docela problémy.

Důkladně si BJ prohlédnu.

Je aspoň o deset centimetrů menší než já se svým metrem dvaasedmdesát, ale troufalosti má za nás za obě. Líbí se mi ta její pistolnická chůze, lesklé ježaté vlasy černé jako lékořice a kožená bunda – z černé kůže stejně jako pohovka. Nelíčí se. Klidně by mohla být pohledný chlapec. Já vedle ní působím naprosto tuctově, jako vysoká všední žena ve všedních šatech, kterou trápí možná trochu nevšední potíže.

„DEJ SE DO KUPY, DEMENTE!“ stojí modrou propiskou na hřbetě její ruky. Kdokoliv si to může přečíst a pomyslet si, že má zrovna den blbec. Ale má BJ vůbec někdy takové dny?

Na kruhovém objezdu doleva kolem hubených palem bičovaných větrem a přímo do hustého provozu na St Georges Road. BJ se vecpe do pruhu a řidiči za sebou mávne na znamení díků.

„Proč to tam máš napsané?“

„Je to připomínka. Příště chci mít ze zkoušek lepší známky.“

„Lidi by si mohli myslet, že jsi tak trošku bláznivá.“

„Je mi fuk, co si o mně kdo myslí.“

Taky bych chtěla být někým, komu na názorech ostatních nezáleží.

Cinkání klíčů, které vsouvá do zapalování. Měla bych si všimnout vlastních klíčů a mazat domů. Ta holka má neuvěřitelné řasy, dlouhé a tmavé, zatočené tak perfektně, že jejich konce ani není vidět.

Je dokonalá.

Nemůže být.

Na křižovatce St Georges a Holden Street na posledních světlech ostře zatočíme vlevo. Zavřu oči a v duchu se připravuju na srážku. Za rohem, zatímco si pořád ještě křečovitě svírám kolena, se konečně rozhoupu: „Pomilovala ses se mnou? Nebo já s tebou? Od pasu výš, myslím.“

Vpravdě clintonovský výsledek.

„Moc přemýšlíš.“

„Už mě unavuje, jak mi to pořád někdo opakuje,“ zabručím a zkrížím si ruce na prsou.

„Tak nahlas nevyslovuj všechno, co tě napadne.“

„Orgasmus ještě neznamená sex, abys věděla.“

BJ se ohlédne přes pravé rameno a hned přes levé, jako by se chystala zastavit. Schyluje se snad k naší první hádce? Skončí to tím? A co by vlastně mělo skončit? Upřímně v to skoro doufám, mohla bych se pak vrátit k Markovi, do bezpečí.

„Spousta žen nedosahuje při sexu orgasmu,“ pokračuju.

BJ smýkne volantem se stejnou sebejistou neomaleností, která se odráží i v její odpovědi: „Tak se mnou se to teda ještě žádný nestalo.“ Zastaví, vypne motor a obrátí se na mě. „Hele, chováš se jako blbec.“

„Nevím, jak být lesbou.“